

Full diocesà

17 de març del 2019

p4 – Èxit de l'exposició d'Oliba al Museu

p7 i p8 – Avui és el Dia del Seminari

El metge de Sta. Coloma

Dissabte vinent, dia 23 de març, serà beatificat a Tarragona Marià Mullerat i Soldevila.

Nasqué a Santa Coloma de Queralt, en aquell moment diòcesi de Vic, el 24 de març de 1897. Fou el sisè de set germans. En 1914 va començar a fer la carrera de medicina a la Universitat de Barcelona. Es va distingir per la seva aplicació i per la professió i defensa de la fe. Fou un dels estudiants més actius, que recorria, especialment durant les vacances, diversos pobles i ciutats fent conferències sobre temes catòlics i sociopolítics de conformitat amb la doctrina de l'Església. Va obtenir la llicenciatura en medicina i cirurgia l'octubre de 1921.

Des del novembre de 1918 va entaular una correspondència epistolar amb la jove Dolors Sans i Bové amb vista a contraure matrimoni, que es va verificar a Arbeca, on exercí de metge. Del matrimoni van néixer cinc filles, encara que la primogènita va morir tot just nascuda el gener de 1923. Les quatre restants van rebre una formació profundament cristiana. Fou membre de l'associació dels Exercicis Espirituals Parroquials, l'Apostolat de l'Oració i del grup de Perseverança en la Fe. Animava els malalts greus a rebre els sagraments, assistia els pobres de franc i fins i tot els ajudava materialment.

(Continua a la pàgina 6.)

«Es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc»

Diumenge II de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatré's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Euftrat.» (15,5-12.17-18)

Salm responsorial

El Senyor m'il·lumina i em salva.
(Salm 26)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, [seguiu el meu exemple i fixeu-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: N'hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu del Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses; tot el que aprecien són valors terrenals. Però] nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meva corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus. (3,17-4,1)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist. (9,28b-36)

«Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència»

Agenda

Lit. hores: Setmana II

18 dilluns

— Sant Ciril de Jerusalem
— Sant Salvador d'Horta
Dn 9,4b-10/Salm 78/Lc 6, 36-38

19 dimarts

— Sant Josep, espòs de la benaurada Verge Maria i patró de l'Església
2Sa 7,4-5a.12-14a.16/Salm 88/Rm 4, 13.16-18.22/Mt 1,16.18-21.24a o bé Lc 2,41-51a

20 dimecres

— Sant Ambròs de Siena
— Santa Alexandra
Jr 18,18-20/Salm 30/Mt 20,17-28

21 dijous

— Sant Filemó
— Santa Fabiola
El traspàs de Sant Benet
Jr 17,5-10/Salm 1/Lc 16,19-31

22 divendres

Dia d'abstinència
— Sant Octavià
Gn 37,3-4.12-13a.17b-28/Salm 104/Mt 21,33-43.45-46

23 dissabte

— Sant Josep Oriol
Mi 7,14-15.18-20/Salm 102/Lc 15,1-3.11-32

24 diumenge III de Quaresma / Cicle C

— Sant Cebrià
— Santa Berta
— Santa Caterina de Suècia
Ex 3,1-8a.13-15/Salm 102/1Co 10, 1-6.10-12/Lc 13,1-9

Jesús, el nostre Horeb i el nostre Jordà

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge, dit de la Transfiguració, posa en escena Jesús conversant amb Moisès i Elies sobre el traspàs de Jesús que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Aquesta trobada, que l'evangeli situa dalt la muntanya, acaba amb una teofania, és a dir, una manifestació inconfusible de Déu per la seva veu: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» La presència de Moisès i d'Elies serveixen per a aclarir el camí de Jesús, ja que tots dos van experimentar quelcom semblant molt abans. Moisès va viure el pas del mar roig abans de trobar-se cara a cara amb Déu a la muntanya de l'Horeb. Igualment, Elies va travessar el Jordà per trobar-se cara a cara amb Déu a l'Horeb. Tots aquests traspàsos i trobaments convergeixen en Jesús, l'elegit de Déu a qui hem d'escoltar.

En Jesús vivim més que el pas de l'Èxode de Moisès. No ens encaminem cap a la terra promesa, sinó cap a la nostra vertadera pàtria, la vida eterna. Millor que el traspàs d'Elies, en Jesús travessem el torrent de la seva sang per viure alimentats del seu cos. Tanmateix, l'escolta és fonamental. A l'Horeb, Déu es va fer entendre a Moisès amb llamps i trons; en el cas d'Elies, va ser un ventijol suau. Tot això era una metàfora, una primícia de la veu autèntica del Pare que es dona en Fill, la seva pròpia Paraula. Jesús és el nostre Mar Roig, el nostre Jordà i el nostre Horeb. Necessitem escoltar Jesús viu en el més íntim del nostre ésser. A tots, predicadors i poble fidel, ens cal escoltar el seu Evangeli, no des de fora sinó des de dins. Deixar que les seves paraules baixin dels nostres caps fins al cor. La nostra fe serà més forta, més joiosa i més contagiosa.

La imatge

La Transfiguració emmarca la vivència quaresmal:

— Havent anat a la muntanya per pregar, s'escolta la veu de Déu sobre qui és Jesús. Al creient li toca d'escoltar-lo.
— Moisès i Elies, la Llei i els Profetes, parlen amb ell de la passió i mort que haurà de patir, fets que anuncien el camí dels seguidors.
— Els deixebles no han entès què ha passat ni què vol dir; ho explicaran després de la resurrecció.

[La Transfiguració \(1865\). Carl Bloch](#)

Exposició temporal: el luxe dels ivoris romànics

Al Museu Episcopal, del 22 de març al 7 de juliol

L'ivori ha fascinat les cultures humanes des de temps remots per la seva suavitat i blancor, signe de puresa, i també per la seva escassetat i preu, que l'han convertit en un element cobejat. En l'Europa pre-romànica i romànica aquesta fascinació va donar lloc a la producció de preciosos objectes d'ivori, destinats tant al culte com als àmbits domèstics.

El Musée de Cluny – Musée National du Moyen Âge de París posseeix una de les col·leccions més importants d'ivoris medievals d'Europa. En ocasió de la reforma de les seves instal·lacions, alguns dels millors exemplars d'aquesta col·lecció han estat cedits per a ser exhibits al Museu Episcopal de Vic.

Aquesta selecció d'obres d'art excepcionals ens permet de reviuir les rutes comercials entre continents, l'activitat dels tallers d'eborària, la circulació dels models artístics i l'esclat de les grans esglésies i de les corts reials de fa gairebé un mil·lenni.

7.836 visitants a «Oliba Episcopus»

L'exposició «Oliba Episcopus» ha tancat com la mostra més visitada del Museu Episcopal de Vic (MEV) des que aquest va obrir les seves portes l'any 2003. En total, 7.836 visitants han passat per l'exhibició al llarg dels més de tres mesos que ha durat. Un èxit de públic per l'exposició que proposava una visió renovada del bisbe, el seu context i els diferents aspectes de la seva trajectòria coincidint amb el seu mil·lenari.

Nomenaments eclesiàstics

El dia 1 de febrer el senyor bisbe signava els nomenaments següents:

P. Volodymyr Kalabishka, capellà de la Comunitat de fidels greco-catòlics ucraïnesos presents a la diòcesi de Vic.

Mn. Octave Lutumba Mukeb Akalonji, vicari de les parròquies de N. Sra. de Gràcia, Sant Pau i Santa Maria de Manlleu.

P. Jesús Romero Lagatto, OFM Cap, vicari de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

DESCOBERTA DE L'ART MEDIEVAL. FLANDES.

ELS VIATGES DEL MUSEU

Del 3 al 8 d'abril de 2019

Descobriu l'art medieval i els mestres flamencs en aquesta nova edició d'"Els viatges del Museu", un estiu ambcompanyat de Jullis i Santiago, socors del Museu Episcopal de Vic.

Flàndes està ple de l'última plenitud d'encant, amb un passat festiu i artístic excepcional. Aquesta ruta proposa descobrir algunes de les ciutats més boniques d'Europa, seguint els passos dels mestres de Flàndes.

Entre el segle XV i finals del segle XVI, Flàndes va estar a l'avantguarda artística d'Europa i es va imposar al Renaixement i al Barroc. Els artistes de Flàndes, coneguts amb els noms de Flamencs, van convertir Flàndes en una de les regions culturalment més sofisticades del món. La ruta us permetrà conèixer les ciutats d'Anvers, Bruges, Brussel·les, Gant, Tournai, Lovaina i Malines.

Encara que forma part de Bèlgica, aquesta regió té una identitat molt marcada amb tradicions, gastronomia i festes molt originals. Alguns dels seus productes són famosos a tot el món com les avoves, les brioixes i la seva tradicional cervesa. Flàndes és art en estat pur gràcies a una agenda cultural interessant i a un apassionat treball artístic de la mà dels pintors flamencs.

Museu Episcopal de Vic
www.museu-episcopal.de.vic

Exhortació episcopal constant a ser missioners

Iniciem avui la crònica breu de la visita pastoral del nostre bisbe a l'arxiprestat de Vic, a càrrec de Mn. Joan Casas, el cronista de la visita canònica.

21 d'octubre, Ntra. Sra. de Lurdes

El senyor rector, Mn. Francesc Chia, vicari judicial, acollia el senyor bisbe a l'entrada de l'església. La missa estacional fou lluïda, amb vuit confirmacions i una comunitat molt participativa.

El bisbe Romà féu una homilia vibrant, exhortant a ser missioners segons l'exemple de Jesús, que «no ha vingut a ser servit sinó a servir i a donar la seva vida».

28 d'octubre, Muntanyola i Santa Eulàlia de Riuprimer

Són comunitats acollidores i respectuoses. El senyor rector, P. Emanuel del Remei, acollí el senyor bisbe i el presentà a la gent. Consigna de ser missioners pacients com Jesús, que suplica al Pare que deixi un any més la figuera a la vinya.

11 de novembre, Sant Martí de Sentfores

Missa estacional de festa major a «la Guixa». Amb el P. Emanuel, deixeble de Jesús de Sant Joan Baptista. Coral amb guitarres, liderada per la germana Belén. Bella homilia del prelat, exhortant a imitar la caritat de sant Martí.

Necrològica

Mn. Joan Ripoll i Rovira

Havia nascut a Sant Hilari Sacalm el dia 5 de març de 1941 i va ser ordenat prevere el dia 19 de desembre de 1964. Fou vicari de Navarcles (1965), des d'on va marxar com a missioner a Kigali, Ruanda (1967), on fundà la parròquia de Sant Domènec de Ruli. Després fou vicari de Santa Maria d'Artés (1973) i tornà a Kigali l'any següent. En 1990 va ser vicari de l'Esperança de Manresa. D'allí tornà de missioner a Ruanda, a Kabgayi (1991), on fundà la parròquia de Nyarusange. Rector de Santa Maria i Sant Joan d'Oló i Sant Vicenç de Vilarassau (1998). Rector de Vilanova del Camí (1999) i de Castellolí (2001); encarregat de la Verge de la Pau d'Òdena (2006) i rector de Calldetenes (2007). Jubilat en el 2016, residí a Vilafranca del Penedès i a Vic, on morí el dia 14 de febrer. Al cel sia.

Dissabte vinent serà beatificat Marià Mullerat i Soldevila

Redacció

(Prové de la pàgina 1.)

Fou escollit alcalde d'Arbeca el 29 de març de 1924 i va exercir el càrrec durant dos triennis consecutius, fins al març de 1930. La seva elecció no va ser motivada per la pertinença a cap partit polític. Era respectat pels seus conciutadans i va treballar en favor d'una convivència en pau entre els habitants de la vila; va impulsar el progrés en els diferents àmbits, també en el religiós. Gaudia d'un gran prestigi a la província.

En proclamar-se la Segona República es va manifestar molt conscient de la gravetat de la situació i del perill que corria la seva pròpia existència, a causa de la fe que professava en l'àmbit personal i professional. Fou tret violentament del seu domicili el matí del 13 d'agost de 1936.

En Marià va veure des del primer moment que el perseguïen per la seva significació catòlica. Demanà llavors una vegada més a la seva esposa que perdonés els perseguidors, com ell els perdonava. Abans d'obligar-lo a sortir de la llar van llançar per un balcó objectes religiosos que li pertanyien. Amuntegats al mig del carrer, hi van calar foc.

Ell ni va deixar de fer el bé. Va curar un dels seus botxins d'una ferida que es va causar a si mateix en disparar-se-li l'arma homicida que portava a les mans. Féu així mateix una recepta per al fill que tenia malalt un dels botxins. A més, pujat ja al camió que el conduiria al lloc triat per a l'assassinat, va recordar els seus pacients. Va demanar un llapis i paper i va escriure-hi els noms dels qui esperaven la seva visita professional. Després va pregar a algú del seu entorn que fes arribar aquella llista a un altre metge del poble perquè mantingués sota la seva cura els qui ja mai no podria atendre.

Amb cinc detinguts més, va ser portat al lloc denominat «el Pla», a uns tres quilòmetres de distància d'Arbeca. Exhortava a l'oració els seus companys detinguts i, en concret, al penediment.

Una persona que passava per aquell lloc va sentir que pronunciava aquestes paraules: «A les vostres mans, Senyor,

encomano el meu esperit.» Abans de matar-lo li van assaltar un cop a la cara amb una aixada. De l'impacte rebut li van saltar les dents.

Amb els impactes de les bales en els seus cossos i quan, almenys alguns, estaven encara amb vida, els van ruixar amb gasolina i els van calar foc. Es van sentir els seus laments de dolor des de lluny.

Principals actes programats

Dissabte vinent, a les onze del matí, a la catedral de Tarragona tindrà lloc la solemne beatificació del servent de Déu Marià Mullerat i Soldevila. La celebració serà presidida pel cardenal Angelo Becciu, prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants. El dia anterior, a les set del vespre, es farà un viacrucis a l'amfiteatre romà.

El Seminari, missió de tots

Jaume Casamitjana, prev.

La vocació al sacerdoci és un regal de Déu a l'Església que requereix la participació activa per part de tots nosaltres, membres del Cos de Crist. Aquesta ferma convicció és la que subjau al lema de la campanya vocacional d'aquest any: «El Seminari, missió de tots.»

El nostre testimoni en el treball pastoral quotidià, l'acompanyament previ a l'ingrés al Seminari, el paper de la família i de les parròquies, són del tot necessaris perquè la crida de Déu sigui escoltada en qualsevol moment de la vida. Per tant, tots som responsables de la pastoral vocacional. Això significa que tota la comunitat eclesial s'hi ha d'implicar a l'hora de suscitar, acollir, sostenir i acompanyar les vocacions al sacerdoci. Ha de ser una prioritat en les

nostres diòcesis que no admet demora.

Ara bé, tota pastoral vocacional ha de partir d'una premissa que hem de recordar una vegada i una altra: la confiança plena que no faltaran pastors a la nostra Església, perquè experimentem cada dia que Déu és amb nosaltres i que el seu Esperit guia els nostres passos. No podem, per tant, caure ni en la resignació ni en el desànim.

Això s'ha d'expressar en la nostra pregària indefallent. Hem de mostrar al Senyor que tenim desig espiritual de moltíssimes vocacions sacerdotals, demanant constantment que ens beneeixi amb aquest do tan gran. Seria ideal, per exemple, que en cada parròquia hi hagués un grup d'oració setmanal amb aquesta intenció.

El llibre

«A Déu, ningú no l'ha vist mai»
(Jn 1,18)

P.R. Tragan / Marinella Perroni

Ed. Claret. Barcelona 2018. 352 pp.

Amb el subtítol *Una guia per a l'evangeli de Joan*, aquests dos professors de Sagrada Escriptura van publicar en italià i més recentment en català aquest documentat estudi per tal de, com diuen ells mateixos, «recuperar tota la virtualitat de la cristologia joànica». De fet, representa per al lector una valuosa eina per a reconèixer la importància literària i teològica de l'evangeli atribuït a sant Joan Evangelista i per a entendre més bé el seu missatge.

El volum s'estructura, després de la Introducció, en una Primera part («Un escrit, una bona notícia»), distribuïda en quatre capítols, una Segona part («Un evangeli, moltes preguntes»), distribuïda en tres capítols, una Tercera part («Selecció de textos») i una Conclusió. Produeix al lector una sensació de descobriment i alhora satisfacció.

Demaneu a l'amo dels sembrats (Mt 9, 38)

Romà Casanova, bisbe de Vic

El Sembrador, Vincent van Gogh

Estem en plena batalla missionera. El temps que va passant, any rere any, fa més palès que no podem fer altra cosa que llançar-nos a l'aventura missionera. Solament tenim un camí: el que Jesús ens va assenyalar abans de l'Ascensió: *Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món* (Mt 28, 19-20). El camí de fer deixebles de Jesús entre les persones dels nostres pobles i ciutats.

El problema fonamental de la fe cristiana en aquestes terres nostres és el de la incapacitat de generar. Ultra la manca de fecunditat en les famílies cristianes —excepte algunes, a les quals reitero el meu agraïment en nom de l'Església—, hi ha també una gran crisi de transmissió de la fe en el si de la família, des de fa molts anys. Per això, les comunitats cristianes i, en elles, tots i cada un dels cristians, hem de ser treballadors de la missió evangelitzadora, cercant, a la llum de l'Esperit Sant, mitjans adequats, a fi que les persones puguin escoltar el primer anunci cristià: «Jesucrist t'estima, ha donat la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per

il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164).

En la tasca evangelitzadora som imprescindibles tots. La missió és de tots els cristians. I, en aquesta realitat de fer deixebles, els laics hi tenen un paper insubstituïble. Aquelles paraules de Jesús: *La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii més segadors* (Mt 9, 37-38), són de gran actualitat. Hem de demanar a l'amo dels sembrats que desvetlli en nosaltres el que som: deixebles missioners.

La clau de la collita són els sacerdots, aquells homes cridats, escollits i consagrats per a ser, enmig de la comunitat cristiana i del món, transparència de Crist, bon Pastor. Són necessaris per a la vida cristiana en les comunitats. La font i el cim de la vida cristiana és l'Eucaristia. Per això hem de ser ben agosarats en la nostra pregària, que neix de l'amor a Crist i a la seva Església, per a demanar el do de les vocacions sacerdotals. El Senyor ens les vol donar; solament està esperant la nostra pregària, amb un sospir del nostre cor, per fer-nos el do de joves enamorats de Crist que, escoltant la crida del Senyor, volen servir les comunitats cristianes.

